

Hallo allemaal,

Jullie dachten, hé hij is over tijd met het verzenden van zijn verhaal. Ja, dat klopt, in de vorige mail had ik jullie al aangekondigd dat ik dit weekeinde naar HuangShan (Gele Bergen) ging. Gisterenavond kwam ik tegen zeven uur vermoeid thuis na drie dagen wandelen in de bergen en ik had geen fut meer om alles aan het scherm toe te vertrouwen, dus nu maar op dinsdag.

Het was een weekeinde waarin ik nadrukkelijk aan den lijve heb ondervonden hoe Chinezen op vakantie gaan en op welke wijze zij tijdens zo'n trip eten, drinken en slapen.

Op zaterdag zou de bus om zeven uur 's ochtends vertrekken, daarom op tijd opgestaan, ontbeten en een taxi aangehouden om mij naar de opstapplaats te brengen. Voor Chinese begrippen vertrok de bus op tijd, vijf over zeven. Maar dat was pas na herhaaldelijk controleren van de namen en aantallen van de deelnemers. Met mijn naam hadden ze moeite om die uit te spreken, daarom werd ik "Laowai" gedoopt, dat betekend Oude Buitenlander, met eerbied voor mijn grijze haren. Gedurende de hele tijd dat wij onderweg waren, werd ik door de leiding van de trip en later in de bergen door de gidsen, als Laowai geroepen. De afstand naar HuangShan bedraagt iets meer dan driehonderd kilometer. In deze bus was de beenruimte echt afgestemd op de beenlengte van de Chinezen en dat is niet lang. Voor mij was het krap zitten, klem tussen de voorstoel en mijn eigen rugleuning, de meeste tijd lagen mijn benen in het gangpad uitgestrekt.

Ik had een plaatsje op de derde rij achter de chauffeur en kon dus een beetje over zijn schouder meekijken op de weg. Nu ik zelf in een bus zat en mee kon kijken op de weg, begreep ik pas waarom er zoveel wordt getoeterd. Iedereen, ook de auto's en bussen, verandert zomaar van richting of rijbaan zonder dit redelijk van tevoren aan te geven. Voetgangers en fietsers zijn het ergste van allemaal en daarvan zijn er juist zoveel op de weg.

De rit door de stad ging redelijk snel, eenmaal buiten de stad kon er op de autosnelweg flink worden doorgereden. Af en toe oponthoud voor een tolpoort waar betaald moest worden. Na het verlaten van de autosnelweg kregen we nog even een tweebaans autoweg, daarna werd het een binnenlandse weg, waar alle soorten voertuigen mogen rijden. Een betonweg met net ruimte voor twee bussen naast elkaar, dwars door allerlei dorpjes.

En op zo'n weg met veel scooters, fietsers en voetgangers probeerde de chauffeur een snelheid van zo'n zeventig á tachtig kilometer aan te houden. Constant toeterend om de vele oudjes, die op hun gemak de weg oversteken, te waarschuwen. In de dorpjes zigzaggend tussen de vele geparkeerde fietsen, bakfietsen, motoren en de overal verspreid liggende zand- en steenhopen. De chauffeur moest nogal eens noodstops maken om aanrijdingen te vermijden. Een enge gewoonte van de buschauffeur was om deels op de helft van de tegenligger te rijden en daar zo lang mogelijk te blijven rijden, naar mijn idee, kijken wie de sterkste zenuwen had. Meestal won onze chauffeur en week de tegenligger uit naar de berm, een bus heb je niet graag voor op je auto. Onderweg fotograferen was niet zo makkelijk, vanuit het gangpad plekje kon ik moeilijk een goede foto van de omgeving maken. Tijdens de plaspauze lukte dat wel.

Na ongeveer twee en een half uur doorjakkeren werd die plaspauze ingelast, slechts tien minuten. Vijfenvieftig passagiers moesten in die tien minuten in een beperkte sanitaire ruimte hun vocht zien kwijt te raken. Maar het lukte, de laatste kwamen hollend uit de sanitaire ruimte, omdat de chauffeur al ongeduldig zat te

toeteren. En dan nog eens twee en een half uur jakkeren, het laatste half uur met een veel lagere snelheid vanwege de vele haardspeld bochten nu de bergen in omhoog, ontelbaar veel bochten. Uiteindelijk arriveerden we in een dorp aan de voet van de nog hogere HuangShan.

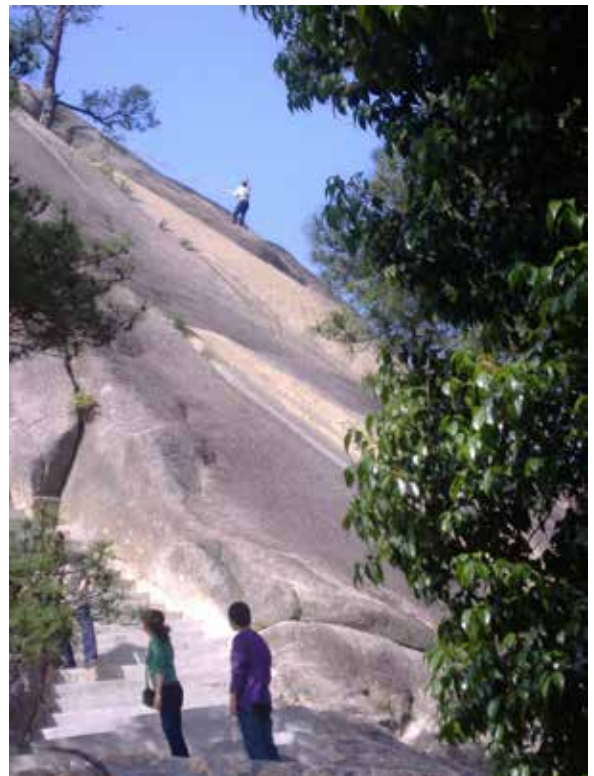
Hier werden we gedropt en de volgende ochtend moesten we om zeven uur klaar staan voor vertrek naar boven naar de verzamelplaats. Een groep waar ik bij zat werd naar een oud hotel gebracht, daar kreeg ik de sleutel van mijn slaapkamer, de rest sliep met meerderen op een kamer. Toen ik de deur opendeed dacht ik, menen ze dit nou echt, de celruimte in een Nederlandse gevangenis is nog comfortabeler dan dit. Een ouderwetse kapokmatras van slechts vijf cm dik op houten bodem zonder vering.

De badkamer was helemaal een giller, het toilet had geen aansluiting meer op de waterleiding. Doorspoelen deed je met een zinken teiltje, die je vol water liet lopen en dan in de wc-pot kieperde. Verder was er alleen koud water, nou ja, dat is niet zo erg. Inmiddels was er een gids gekomen, die ons aanbood ons de rest van de

middag enkele bezienswaardigheden in de omgeving te laten zien. De Chinezen betaalden honderd en tien Yuan, aan mij vroeg hij honderd en zestig. Veel te duur antwoordde ik, dan ga ik niet mee. Een paar meereizende Chinezen uit de groep haalden de gids over een lagere prijs te vragen, zodat de Laowai ook mee wilde. Uiteindelijk ging ik voor honderd en dertig Yuan mee.

We waren met zijn zessen en werden vervoerd met een minibusje naar een drietal gebieden. Inmiddels had ik vriendschap gesloten met twee jongedames die aanboden mij verder te helpen tijdens de tocht. Zij spraken een beetje Engels en ik een beetje Chinees, zodat we redelijk met elkaar konden praten. De diverse plekken die men ons liet zien waren best interessant met watervallen, bijzondere rotsen en diverse prieeltjes.

Aan het eind van de excursie werden we uitgenodigd om gratis thee te gaan drinken. Ik had daar niet zoveel zin in, want mijn maag vroeg al enige tijd om een andere vulling dan thee. Maar ja, je bent met een groep en aangezien de anderen wel wilden, want het is gratis, moet je wel mee. Dat werd dus een duidelijk verkoop praatje om pakjes, busjes thee te verkopen. Je kon inderdaad van alle thee drinken, maar het was echt bedoeld om te verkopen, niemand kocht wat, maar de thee was gratis!

Ik nodigde de beide dames uit om met mij te gaan eten. Dat werd toch eerst even door hen beide besproken, want zo'n buitenlander je weet maar nooit. Maar ik scheen een goede indruk gemaakt te hebben, want de invitatie werd aanvaard. Inmiddels was het donker geworden en was in het dorpje de

verlichting aan gegaan.

Nu een eethuisje opzoeken, zij het menu doorlezen en ik bestellen.

Daarna op tijd naar bed, want onze bus zou om zeven uur vertrekken om de groep naar het startpunt van de bergwandeling te brengen.

Om zeven uur was iedereen op tijd in de bus en dan een half uur weer via vele haarspeldbochten naar de startplaats

van de bergwandeling.

Als ik gedacht had dat onze bus de enige zou zijn, dan werd ik hier wel wakker geschud. Ik denk dat er wel zo'n honderd bussen hun lading mensen aan het uitladen waren en dat maal ca. veertig personen. dat geeft jullie een idee hoe druk het daar was. Daarbij dan ook nog de schreeuwende verkopers van water en allerlei snacks om mee naar boven te nemen, een lawaai van jewelste. Vanaf de parkeerplaats van de bussen kon ik al een indruk krijgen van de bergen.

Maar eerst mocht iedereen op eigen gelegenheid de berg op naar het verzamelpunt boven, verdwalen kon niet, want er was aan deze kant maar één opgang. Een klim over achthonderd meter hoogteverschil via allemaal trappen, honderden, misschien wel duizenden treden, terwijl er al best wat zon was en dat met een volle rugzak. Boven op de berg zouden we overnachten, behalve kleding had ik ook nog wat eetbaars meegenomen.

Liters water gingen er bij mij van boven in, maar die waren binnen korte tijd in mijn kleding terug te vinden.

Danni had mij verteld dat alles boven op de berg heel duur was, omdat alles, maar dan ook alles, via de trappen door sjouwers naar boven werden gebracht. Deze sjouwers droegen met een bamboestok over hun schouders, links en rechts zo'n vijftig kilo per keer naar boven, ook jerrycans met brandstof werd mij verteld.

Dat klopte ook echt, hoe hoger je kwam, hoe duurder een fles water werd. Beneden betaalde je anderhalve Yuan, halverwege was dat al vijf, en boven moest je acht Yuan neertellen, voor de Chinezen in verhouding erg duur, voor mij tachtig cent. Als ik tijdens een rustpauze even achterom kijk zie ik velen nog bezig met klimmen, slechts een enkele gaat weer terug.

Na twee en een half uur klimmen met vele ruststops eindelijk boven. Na deze flinke rust- en eetpauze werden we weer op de benen geroepen, om diverse uitzichtpunten te gaan bekijken.

En toen moest ik iets gaan doen waar ik altijd al een gruwelijke hekel aan heb gehad, achter een gids aanlopen die met een vlaggetje de weg wees naar de bezienswaardigheden.

Met een kleine megafoon vertelde zij dan wat er te zien was, alleen rondlopen mocht ik niet, ze waren veel te bang om mij kwijt te raken. Ze lieten ons met alle bagage rondlopen om die plekken te bezoeken, zonder ons eerst de bagage bij het nachtverblijf te laten dropen.

De bergen zijn werkelijk mooi, typische hoogoprijzende enigszins puntige toppen, hier en daar begroeid met grillig gevormde bomen. Ik geloof dat dit

een Karstgebergte wordt genoemd.

Samen met mijn twee vriendinnen liet ik mij tegen de achtergrond van deze mooie bergen vereeuwigen.

Uiteindelijk tegen half vier werden we bij onze nachtverblijven gebracht, barakken met houten vloeren en kleine slaapzalen.

Ik heb vroeger veel in jeugdherbergen geslapen, maar daar hadden ze ruime slaapzalen en best lekkere bedden. Ik moest nu in een ruimte van zes meter diep en vier en een halve meter breed zonder ramen, de nacht doorbrengen met elf Chinezen. Zes stapelbedden, elk met een drie centimeter dik matrasje op een bamboe raamwerk, dicht op elkaar in een ruimte zonder ramen. Tot slaaptijd mocht de groep zichzelf hierboven vermaken.

Er waren diverse winkeltjes, die allemaal probeerden aan deze Laowai wat te verkopen. Maar ik had er geen zin in, alles wat ik zou kopen moest ik ook zelf dragen in die rugzak. In de loop van de middag had zich een jonge Chinees bij ons groepje van drie aangesloten, die ook redelijk Engels sprak. Tegen etenstijd hadden de dames geen zin om mee te gaan eten. Samen met de jonge Chinees probeerde ik toen in diverse restaurants een eetplekje te bemachtigen. Maar dat lukte niet best, overal werd ons verteld dat het vol was en dat was het zo te zien ook. Toen kreeg die jonge man een idee, hij zocht één van onze gidsen op en vertelde dat Laowai honger had en wat wilde eten, of hij wat kon regelen. Nou dat kon de gids wel, maar eerst twintig Yuan per persoon betalen. En ja hoor, in een restaurant waar wij eerder waren weggestuurd, werd er een tafel voor ons tweeën gemaakt. We werden voorzien van verschillende gerechten met als laatste soep. Dat werd een goede maagvulling, best handig om zo'n chinees vriendje te hebben. Met die jonge Chinees aan tafel zag ik pas goed van dichtbij hoe er werd gegeten, geslurpt, botjes gespuugd, enz. Na afloop was de tafel echt een puinhoop van etensresten.

En toen heéél vroeg naar bed, want om kwart over drie moesten we opstaan, ons wassen, alles inpakken en om vier uur klaarstaan om te vertrekken, hoe verzinnen ze het. We zouden dan op een bepaalde plek naar de zonsopgang gaan kijken tussen de oostelijke toppen, dat moest iets bijzonders zijn.

Daarom om negen uur onder de wol, nou ja, wat heet. Alle Chinezen kropen met hun kleren aan in bed, colbertjes, truien gingen nog wel uit, schoenen ook, maar de rest bleef aan het lijf. Ik paste me daar gewoon bij aan.

Voordat het licht uitging hoorde ik enkele Chinezen al wat gas los laten, maar gelukkig had de ruimte een mechanische afzuiging, die de hele nacht bleef brommen. En toen begon enige tijd nadat het licht uit was gedaan een koortje, drie Chinezen bleken te snurken. Het was echt lachen, in verschillende toonaarden en met verschillende frequenties werd er gesnurkt, soms ineens

synchroon, dan weer uit de maat. Maar door daar naar te luisteren sliep ik zelf ook in.

Dan echt om kwart over drie stapten de eerste Chinezen al uit bed, op de gang van de houten barak hoorde ik al veel geloop. Voor zes slaapzalen waren er vijf wasbakjes en verder een rijtje gaten in de vloer met een half deurtje er voor. Op mijn beurt wachten bij de wasbakken, een puts water, klaar is kees, inpakken van mijn bagage en om vier uur stond ik klaar met mijn trui en jack aan. Buiten was het aardedonker, behoorlijk fris en er woei op deze hoogte een keiharde wind.

En dan in ganzenpas met vele honderden anderen op pad. Ik had echt mijn lantaarn nodig, want het pad was zeer, zeer schamel verlicht, slechts hier en daar een pitje. Gedurende bijna een uur deden we niets anders dan stijgen en dat met je volle rugzak. En een vocht dat er uit kwam, door de sweater en mijn jack

kon dat nergens heen, het was echt slopend. Maar ik dacht, als die Chinezen het kunnen, zelfs met hele jonge kinderen, dan moet ik dat ook kunnen. En dan eindelijk tegen vijf uur waren we op de plaats van bestemming.

Nu wachten tot de zon opkomt, het werd wel steeds lichter, maar de zon kwam niet tevoorschijn, want het was een bewolkte hemel. Ook de mysterieuze mistwolken hingen niet in de dalen tussen de spitse toppen, het had de laatste dagen niet geregend!

Wat later kwam er toch wat zonlicht van achter de wolken, maar die mooie zonsopgang die men had voorspeld was er niet.

Iedereen terug naar de plek van de slaapzalen daar waren ook een aantal grote eetzalen, nou honger had ik zeker, gelukkig konden ze daar wat aan doen. In een van die eetzalen met een honderd anderen konden wij ons te goed doen aan lekkere warme rijstepap. Verder grote warme dumplings, een soort grote deegballen zonder vulling, die moest ik open trekken en dan vullen met koude groente. Er lagen gekookte eieren, pinda's en stukken cake. Ik kon me goed vol eten en dat had ik wel nodig na zo'n inspannende tocht.

Na het ontbijt werden we weer langs diverse uitzichtpunten gesleept met de rugzak op de rug. Lopen over een boogbruggetje scheen geluk te brengen, alle Chinezen moesten daar dus ook overheen.

Daarna even een rustpauze op een plein, waar de gidsen hun groepen weer om zich heen verzamelden. Van boven af kon ik goed zien dat er hier veel Chinezen waren.

Er waren best nog mooie uitzichten te bewonderen, maar om half tien had ik het wel gezien, alles begon op elkaar te lijken. Gelukkig had een van de jongedames het ook wel gezien, samen lieten we ons met de kabelbaan, die er

ook bleek te zijn, omlaag zakken.

Bij de informatie balie van het HuangShan park nog even de maquette van het berggebied bekeken.

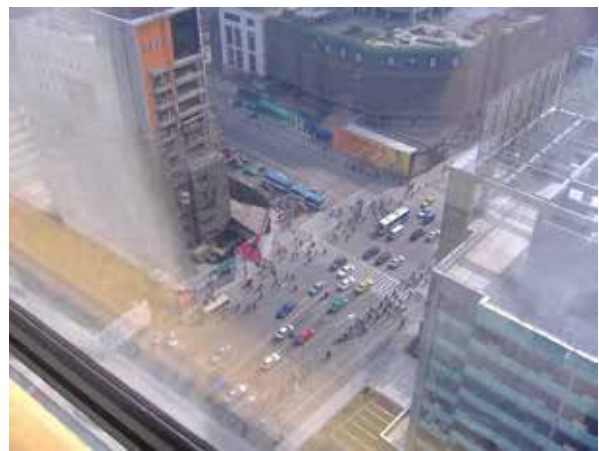
Beneden bij de parkeerplaats, liet ik de jongdame onderhandelen met een taxichauffeur over de prijs om ons weer naar het stadje terug te brengen, dat kan ze beter dan ik met mijn beperkte Chinees. Na

enige harde woorden werden ze het eens over de prijs. En dan beneden wachten tot de anderen ook terugkomen, om half twee zou de bus vertrekken. Als je om half vier uit je bed bent gestapt, dan heb je er om tien uur al bijna een dag op zitten, dus gingen af en toe mijn oogjes toe, maar ja het eetorgaan liet zich ook weer voelen. Op aanraden van die jongedame kocht ik een Chinese kant en klaar lunch. Dat is een flinke grote, wijde beker gevuld met droge noedels, een zakje gedroogde groente, een zakje kruiden, een kant en klare saus en een plastic vorkje. Ik ging ergens heet water vragen, dan even roeren, ongeveer vijf minuten laten staan en mijn lunch was klaar. Het vocht is gelijk soep geworden en dan die lange slierten naar binnen slurpen, want met dat vorkje lukte dat niet zo best. Meerdere mensen om mij heen hadden ook zo'n bak gekocht en die slurpten het ook zo naar binnen, ik paste me gewoon aan. Dat sausje gaf wel de smaak aan de soep, maar was tevens ontzettend heet

gepeperd.

De bus vertrok op tijd en zo druk gekakel als het was op de heenreis, zo ontzettend stil was het nu. Bijna iedereen zat te soezen of te slapen, pas na de sanitaire stop werd het weer wat levendig in de bus.

Tegen zeven uur waren we weer in Nanjing terug, afscheid genomen van de twee jongedames. Daarna een taxi aangeropen en me naar huis laten brengen, ik was best blij om mijn comfortabele kamer weer te zien. Eerst wat eten gehaald, sorry bij een Chinese Mac, maar er was niets anders in de buurt. Dan heerlijk onder de douche om de vermoeidheid weg te spoelen, daarna op de bank van een bak koffie genieten en het uitzicht op straat bekijken.

Dit was mijn eerste kennismaking met de Chinese manier van weekend tripjes maken. Voor mij allerlei nieuwe dingen waar je aan mee moet doen. Zo leer je de Chinese manier van leven enigszins van dichtbij mee te maken.

Vanochtend met mijn duffe hoofd nog een test bij mijn lerares Danni moeten doen, dat viel niet mee, maar morgen zal ze me een herkansing geven.

Ondanks haar eenendertig lentes is ze best streng, maar daar kwam ik ook voor. Vanuit Nanjing met een schitterend weer wens ik jullie de rest van deze week een goede werklust. Tot nu toe slechts drie dagen regen gehad, best om het hier uit te houden.

Groetjes,

Henk